

Ráno po večierku u Milesa a Samantha mali cez telefón doposiaľ najhoršiu hádku v histórii ich vzťahu. Nakoniec Kay ukončila hovor s Gavinom tresnutím slúchadla. Celých dvadsaťštyri hodín veril, že ich vzťahu je koniec. Aj keď presne to chcel, zažíval viac strach ako úľavu. V jeho fantáziách sa Kay prosto stratila do Londýna. Realita však bola taká, že je prácou a dochádzkou svojej dcéry do Winterdownu uviazaná k Pagfordu. Čelil vyhladke, že kde sa v tomto mestečku pohne, narazí na ňu. Možno už otravuje tunajšie žriedlo klebiet ponosami na jeho adresu. Predstavoval si, ako opakuje niektoré veci, ktoré mu povedala do telefónu, Samanthe alebo tej všetečnej starej žene v lahôdkach, z ktorej mu naskakovali zimomriavky.

Kvôli tebe som pripravila svoju dcéru o zázemie, zanechala som prácu a presťahovala som sa a ty so mnou zaobchádzaš ako so šľapkou, ktorej nemusíš platiť.

Rozšírilo by sa, že sa škaredo zachoval. Možno sa *naozaj* zachoval škaredo. Musel byť nejaký zlomový okamih, keď ešte mohol z toho pekne vycúvať, ale neprichádzal na to, kedy presne to bolo.

Gavin strávil celý víkend premýšľaním nad tým, aké by to bolo, byť vnímaný ľuďmi ako ten zlý. Nikdy predtým sa v takej situácii neocitol. Po tom, čo ho opustila Lisa, všetci boli k nemu milí a sympatizovali s ním, najmä Fairbrotherovci. Prenasledovala ho teda vina a obavy, kým v nedeľu večer ho to nenalomilo a nezavolať Kay, aby sa ospravedlnil. A teraz bol zasa tam, kde nechcel byť, a nenávidel za to Kay.

Auto zaparkoval na príjazdovej cestičke Fairbrotherovcov, ako to urobil veľa rás, kým bol Barry nažive, a vydal sa na cestu ku vchodovým dverám. Všimol si, že niekto pokosil trávnik, odkedy sa tu naposledy zastavil. Mary takmer okamžite odpovedala na jeho zvonenie.

„Ahoj, ako... Mary, stalo sa niečo?“

Mala zmáčanú celú tvár a z očí sa jej rinuli slzy číre ako diamanty. Raz či dva razy preglgla, potriasla hlavou a potom, bez toho, aby

si uvedomil, ako k tomu došlo, chúlila sa zrazu na prahu dverí Gavinovi v náručí.

„Mary? Stalo sa niečo?“

Cítil, že prikývla. Naliehavo si uvedomujúc, ako sú ľuďom na očiach, že stoja pri frekventovanej vozovke, Gavin ju vmanévroval dovnútra.

V jeho náručí bola maličká a krehučká. Bola doňho zakvačená prstami, tvár mala pritisnutú na jeho kabát. Najjemnejšie, ako dokázal, pustil z ruky kufrík, ale zvuk jeho dopadu na dlážku spôsobil, že sa od neho odtiahla. Mala zrýchlený dych, keď si prikryla ústa rukami.

„Ospravedlňujem sa... ó, *bože*, Gav...“

„Čo sa stalo?“

Hlas mu znel inak ako obyčajne: bol rázny ako hlas veliteľa, akým Miles dakedy hovoril v práci v časoch krízy.

„Niektu uviedol... ja neviem... niektu uviedol Barryho...“

Pokynula mu, aby šiel za ňou do Barryho pracovne, ktorá bola zahádzaná všeličím, ošarpaná a útulná. Na policiach boli Barryho staré trofeje z veslovania a na stene zasa veľká zarámovaná fotografia, ktorá zvečnila osem dospievajúcich dievčat, ako víťazoslávne gestikulujú vo vzduchu s medailami okolo krku. Mary trasúcim sa prstom ukázala na obrazovku počítača. Ešte vždy v kabáte, Gavin sa zosunul na stoličku a civel na záložku oznámenia na webovej stránke pagfordského miestneho zastupiteľstva.

„Bola som ráno v lahôdkach a Maureen Loweová mi povedala, že na stránke veľa ľudí vyjadrilo svoju sústrasť... a tak som tam šla zverejniť poďakovanie. A... pozri...“

Zbadal to, kým rozprávala. Simon Price nie je vhodným kandidátom na člena miestneho zastupiteľstva. Autor: Duch Barryho Fairbrothera.

„Bože milostivý,“ zareagoval Gavin so znechutením.

Mary sa znova začala topiť v slzách. Gavin ju chcel znova vziať do náruče, no bál sa, najmä tu, v tejto útulnej izbičke, ktorá bola plná